

os, det er altsaa ham, der er Debitor, han gaar med Obligationen til Statskassen og forlanger, at den skal være Kreditor. Han siger: Jeg vil udstede en Obligation, der lyder paa, at jeg skylder 11 Millioner, og jeg forpligter mig til at afdrage og forrente den; inden de 60 Aar ere gaade, saa skal dette være fæstet. Men, søjes der saa til i en Klausul i Slutningen, skulde jeg udeblive med Renterne og ikke kunne betale Afdrag, saa skal i Genhold til den foregaaende Transaktion Garanterne erlægge det, og jeg forpligter mig kun til at betale dem igen, saa snart de kan. Det er en interessant Forstrivning. Men naar man nu gaar til Binds i Sagen, saa skønner jeg ikke rettere, end at hvis man vedtager Loven efter dette Forslag, har Statskassen i alt væsentligt for Fremtiden overtaget Frihavns Udgiftsiden uden at have den mindste Indflydelse paa, hvor stor Udgiftsiden er, og uden at have den mindste Indflydelse paa, hvorledes Indtægtsiden bestemmes. De, der finansielt og konstitutionelt kunne indgaa paa disse Betingelser, ja de have ogsaa Ansvar for deres Beslutning, men intet andet end det politiske Ansvar, hvorfor kun Vælgere kunne tale med os. Nu siger jeg ikke dette for i mindste Maade, som man siger, at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, men kun for i Tide at faa de Herrer, der raade for denne Sags Fremme, til at søge den ordnet saaledes med samtlige vedkommende, at Formaalet, som er det afgørende, i Sandhed kan fremmes. Jeg skulde gerne ved Sagens første Behandling have tipt stille, naar jeg havde troet at kunne være sikker paa, at ikke andre, politiske Hensyn kunde blande sig saaledes ind med, at der til Slutning kom til at foreligge et Forslag af en saadan Beskaffenhed, at vi — jeg havde nær sagt, som Statskassens Børge, ja, Gud naade os, jeg mener, at vi, som nu indenfor det Omraade, vi have tilbage, ere Statskassens Børger — ikke kunne forsvare at modtage det.

J Forbindelse hermed skal jeg bemærke, at der er en Bestemmelse i Lovforslagets § 8, som siger, at Havneafgiften efter Loven af 31te Marts 1864 i alle Tilfælde skal bortfalde, naar Havnen er færdig. Det er en væsentlig Indtægt, der bortfalder, men jeg billiger det ganske, thi jeg finder, at det ogsaa har overordentlig stor Betydning for Kjøbenhavns Handel at faa en saa billig Sejlads paa Havnen som mulig, i Serdeleshed naar Statskassen betaler Risikoen ved Nedsættelsen i Indtægterne; det kan jeg altsaa være ganske enig i. Saa siges der endvidere, at Afgiften af Passagen under

Rnippebro og den anden Bro kan hæves. Det har nu ikke nogen Indflydelse paa denne Lovs Bestemmelse, men jeg er ganske enig i, at det sker. I sin Tid har jeg ogsaa været medvirkende til, at den i væsentlig Grad blev nedlat, thi det forekom mig beklægt, at de Skibe, der tilfældigvis ere bestemte til at gaa længere op i Havnen, skulle betale Bropenge, medens de andre slippe fri, og hvorfor? Fordi der er et vist Selskab, der har Korret til at faa den bedste Del af Havnen. Noget Betydning har det i alt Fald i Forhold til dette Spørgsmaal, og derfor kan jeg godt forstaa og ganske billige, at Havnebestyrelsen stiller sig paa et liberalt Standpunkt og siger: Havnen er en Enhed, og vi ville rydde de Hindringer, der kunne stille sig imellem, af Vejen. Fordi vi lægge Broer over Havnen for at faa de Besje, skulle Skibene lige saa lidt betale Bropassagepenge for at komme igennem dem, som man skal betale særlige Bropenge for at komme over de Besje, som Jernbanerne skære. Vi skulle naturligvis have Lov til at køre paa saadanne Besje uden at betale særlige Bropenge, fordi en Jernbane tilfældigvis har skåret Vejen. Men hvorfor skulde Skibene saa betale for at komme gennem Havnen, fordi Rnippebro og Langebro engang har skåret Passagen over. Jeg billiger det altsaa ganske, det er ganske vist en Nedsættelse i Indtægterne, men derfor kan man godt gøre det, thi naar denne Lov gaar igennem, er det ret dejligt, Følgerne ville jo kun falde paa Statskassen, der først vil faa sine Tab dækkede, saa snart de kan, men intet saa igen, naar det aldrig kan ske. Saa hedder det i Lovforslagets § 3, at der skal være en Aktiekapital af mindst 4 Millioner Kr., og dette Ord „mindst“ faar man nærmere forklaret i Overenskomstens § 17, hvor det hedder: „Selskabets Kapital kan med Indenrigsministeriets Samtykke udvides udover de i Post 1. ommeldte 4 Millioner Kr., enten ved Forøgelse af Aktiekapitalen eller ved Optagelse af Obligationslaan.“ Det kan jo være rimeligt nok, at man kommer over de 4 Millioner Kr., men det vil faa stor Betydning for Statskassen, hvis det sker. Hvis der nemlig bliver 6 Millioner, og de efter Overenskomsten skulle forrentes med 4 pCt., vil det naturligvis være længere og blive saa meget ufruktere, om Statskassen faar nogen Rente af sine Tilskud. (Modsigelse). Jo, det er rigtigt nok, med mindre Ministeren skulde have Bemærkning til at træffe skarpere Forholdsregler med Hensyn til Tillæget end med Hensyn til de 4 Millioner. Thi naar Indtægterne ikke naa længere end til, at Selskabet har faaet sine 4 pCt. af den for-